imo — muzici. Sinočnji koncert Dubrovačkog gradskog orkestra u Dominikanskoj crkvi održan pred punim gledalištem, ocijenjen je od strane muzičkih stručnjaka uglavnom kao značajan domet dubrovačkih muzičara, koji su, sa dirigentom Antunom Nanutom na čelu, izašli pred slušaoce sa Mocartovim »Rekvijem«, što već samo po sebi zaslužuje dužnu pažnju. U izvođenju koncerta učestvovali su još hor zagrebačke radio-televizije i solisti Ljiljana Molnar, Ruža Pospiš-Baldani, Zvonimir Krnetić i Đorđe Đurđević.

—0—

Kao i sinoć, i večeras su na programu jedna muzička i jedna folklorna priredba. Komorni orkestar i ženski hor radio-televizije Zagreb priređuju koncert u atriju Dominikanskog samostana. Dirigovaće Krešimir Šipuš. Istovremeno, na terasi tvrđave Revelin zagrebački folklorni ansambl »Lado« po četvrti put ovog ljeta nastupa u Dubrovniku, čime, u stvari, završava svoje gostovanje na ovogodišnjim Igrama.

Sigurno je, međutim, da će jedan događaj koji se inače ne nalazi na programu ove večeri, izazvati interesovanje publike kao i dvije pomenute priredbe. Večeras će, naime, pred Kneževim dvorom održava generalna proba Mocartove opere »Figarov pir«, koja će biti izvedena u ponedjeljak. Za večerašnju probu posjetiocima se dijele besplatne ulaznice.

—0—

Prvi »boing 737«, koji je kompanija »Britanija ervejz« nabavila za čarter-letove, sletiće na dubrovački aerodrom, u ponedjeljak, 22. jula. Ovim avionom, kojim se otvara let kompanije na

U POSJETI KOTORSKOM SLIKARU VASKU LIPOVCU 1969.

ŽIVOT ZATEČEN NA ODLASKU

Zašto se barba tako gordo isprsio baš na drvetu izvađenom iz mora

Poređenje je neminovno, asocijacija neizbježna: i slikareva galerija i mjesto gdje živi sazda ni su od istog tkiva. Kotor, srce istoimenog zaliva, legenda juče, danas i sutra, i slikareva kuća nose u sebi slične sadržaje.

Plavetnilo neba, to čak i pjesnici kažu, nigdje nije kao iznad Boke. Zato je toliko mamilo ljude ovih krajeva da mu pođu u susret. I kad su se ispeli na oštre vrhove Orjena i Lovćena shvatili su da ih je to stijenje prevarilo, da ono ne dopire do neba i da se samo s njega otkriva još čaro bniji svijet plavetnila — more. Zato su se Kotorani otiskivali na more, postajali legendarni morski kapetani, utkivajući u istoriju svojih porodica i svoga grada bisere najludih događaja, da im je đerdan istorijskih spektakla u koje su i oni umiješani bogat i prebogat.

Čudna su ta Lipovčeva platna, to drvo iz kojeg izviruju njegove slike! Ti zavičajni prizori, ma kako bili refleksi života u kojem slikar stvara, jedinstveno prikazuju krajnje stanje stvari: život zatečen na odlasku, svršeni čin jednog stanja i radnje. Kombinujući svoje slike sa elementima skulpture slikar kao da to želi da podstakne i jače retuširа. Njegovi simboli su dignuti do poetskih vrijednosti oni veoma diskretno govore sa svake slike. Lipovac nije htio a nije ni mogao da pobjegne od mora, neba i kamena: ali ni na jednoj njegovoj slici nema čisto realističkog tona koji je njihova inkarnacija. Lipovac je previše rafinirani pjesnik da bi se golom rimom služio, da bi njome gradio efekat. I, čudno, nema osnovnu boju, ton kojim se iskazuje, već i to mijenja u zavisnosti od toga da li slika mornarskoj majici tako gordo isprsio baš na tom drvetu izvađenom iz mora, jer će ih opčiniti samo vizuelna komponenta. I, vjerovatno, baš zbog toga, Lipovac njima neće ni prodati tu sliku, on će im preporučiti neku drugu, skromno i tiho bez trgovačkih poteza i ambicija, ali će mornara naslikanog na drvetu dati onom ko osjeti i vidi sav onaj kosmos mornarske sudbine, sve ono što je razapeto kao istorija između prvog brodolomnika i današnjeg mornara.

Vasko Lipovac

Kamen okružuje slike Vaska Lipovca. Do njih s mora dopire dobro poznati miris. A sa Lovće na zrači jara. Ali, svijet Vaska Lipovca odolijeva. Dao im je vječite boje i simbole. Između kamena, neba i mora Lipovac je izabrao jedino što je mogao: da se otisne u svijet gdje caruju ljepota i bezbrižnost. Da na pučini istinske umjetnosti slika zalaske sunca, ribe i ljude, da ih predstavi u onoj teško uhvatljivoj pozi: sintezi.

Baš zbog toga čovjek nema mira pred tim slikama. Jer, onaj ko ih gleda postaje uzbuđen umjetnikovim nemirom. Lipovac nije hladan slikar, čovjek na čijim se slikama jednostavno ogledaju prizori života. On mami i poziva na avanturu, na izlazak daleko na pučinu. Birajući između kamena, neba i mora on se otisnuo sa svojim brodom. Daleko, daleko ... I onaj ko stane pred njegove slike mora neminovno da krene na taj daleki put ka beskraju ...

Milan MITIĆ

POHOD SLIKARA U BOSANSKU KRAJINU

Titova pećina na platnima umjetnika

Drvar, 20. jula

Umjesto uobičajenih buketa cvijeća i dobrodošlice, na grobu palih partizana u Bosanskom Petrovcu učenici trećeg razreda Gimnazije Fatma Hrenić je recitovala poznatu pjesmu »Na Petrovačkoj cesti«.

U selu Kapljuh, nedaleko od Petrovca, slikari su imali priliku da vide neobičnu izložbu. Svi prostrani prozori lijepe seoske škole bili su prekriveni crtežima osnovaca. Ko zna, možda se među malim autorima ove izložbe nalazi neki budući slikar od glasa.

Ništa manje zanimljiv nije bio ni susret sa seljanima Drinića, sela 14 kilometara udaljenog od Petrovca. Stana Kecman je pokazala gostima mjesto gdje se za vrijeme rata nalazila štamparija i redakcija »Borbe«, a u školi koju je istoimeno novinsko preduzeće izgradilo, za goste je priređen ručak.

Danas su se slikari cijeli dan zadržali u Drvaru. Titova pećina, razumljivo, privukla je najveću pažnju. To istorijsko mjesto, kao i živopisni pejzaži oko njega, do sada su, uglavnom bili poznati sa razglednica. Međutim, odsad će biti predstavljeni na više umjetničkih djela.

Direktor muzeja »25. maj 1944« Slavko Kelečević rekao je gostima da će uskoro početi rekonstrukcija muzejskih zgrada i Titove pećine, kao i uređenje prostora oko tih objekata.

Slikarski karavan večeras nastavlja put prema Bosanskom Grahovu, Šatoru i Glamoču.

T. ĐORĐEVIĆ

litvu, kapetana, ikonostas, katedralu, radost, san o moru ...

— Da, boje su različite ali zajednički imenitelj je, ipak, prisutan. To su figure i oblici koji imaju podudarnosti, tu su i simboli koji, ma kako različiti bili, pripadaju istoj asocijativnoj porodici — objašnjava slikar.

Dolaze svaki dan turisti, domaći i strani, dolaze u malu galeriju slika da svoje impresije o gradu upotpune jednim praznikom i događajem: susretom sa Lipovčevim platnima. Neke od tih slika najčešće zauvijek odlaze iz male galerije, da u nekoj drugoj zemlji, gdje nebo nije tako plavo, stijenje visoko a nebo duboko, vječito sjećaju ljubitelja umjetnosti na svijet koji je tako magično zatekao na zalasku Vasko Lipovac. Za njih će biti vječito to što je morskog kapetana Lipovac naslikao na vratašcima kabine nekog davno potonulog broda! Oni nikad neće moći da proniknu toliko duboko u to što se taj barba u plavo-bijeloj mor

BILJEŠKA.

IZGRAĐENI U

U ovo naše reformsko vrijeme takoreći nema sastanka na kome se govori o privredi a da se ne spomenu dvije riječi — uslovi privređivanja.

Za ove dvije riječi vezana je još jedna riječ — solidarnost.

Kada radni kolektivi u kojima se jedva sastavlja »kraj sa krajem« zahtijevaju da se uslovi privređivanja izjednače, onda u razgovorima se često paušalno ističe »odbrambena parola«: pa, drugovi, mi nismo krivi zbog toga što se niste snašli u reformi, što se ne rekonstruišete, što ne podižete produktivnost rada, što ne mijenjate brže kvalifikacionu strukturu, što ...

Sve je to lako reći, ali veoma teško i učiniti. Niko ne spori da smo u prošlosti izgradili fabrike koje su u svoje vrijeme rentabilno poslovale, a koje su sada »kljaste«. Ili: niko ne spori da neke fabrike, izgrađene u svoje vrijeme tehnologijom koja je živjela godinu-dvije dana, a već trećeg ljeta tražila nove investicije.

Dijalog koji započinjemo, čini nam